

Hana Repová

SVETLUŠKA

NEPOZNÁ PRAVDU
O HVIEZDACH

IKAR

Hana Repová

SVETLUŠKA
NEPOZNÁ PRAVDU
O HVIEZDACH

IKAR

Text © 2026 by Hana Repová
Cover design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0990-5

Kapitola 1

Luka stál s rukami vo vreckách bundy pred mohutnými dverami kostola, o ktorom svojej babke Francesce bohapusto klamal, že sem chodieval každú nedeľu na omšu. Nonna Francesca, ako ju v ich čisto talianskej rodine volali, sa ho v každom telefonáte nezabudla na to opýtať.

V skutočnosti kostol nevidel zvnútra už niekoľko rokov! Zrejme od jej poslednej návštevy u neho. Chvalabohu, nonna Francesca už roky bývala opäť v Taliansku. Po tom, ako sa zotavila z ťažkej choroby, ktorou trpela takmer po celú jeho pubertu, si zbalila batôžtek a odišla, ako sama povedala, umrieť do rodného Talianska. Všetkých tešilo, že aj keď si každý mesiac prala šaty do truhly, lebo cítila, že to na ňu ide, v Taliansku si už takmer dvadsať rokov užívala život, slnko a more.

Luku obišiel starší pán, trochu nerozhodne zastal a s otázkou v očiach mu pridržal dvere. Luka však iba potriasol hlavou.

Ešte v sebe bojoval.

Nepokoj sa ho držal už od rána.

Možno preto, lebo sa mu znova snívalo o Kiare.

Sny o jeho stredoškolskej láske však neboli nič nezvyčajné. Odkedy ju po rokoch nečakane stretol na narodeninovej oslave ich bývalej profesorky Eddy, vkrádala sa mu do snov často. No iba málokedy v nich mala mníšsky habit, ktorým na tej oslave všetkým do jedného vyrazila dych! V snoch ju vídal tak ako kedysi... ako nespútané krásne mladé dievča plné života a energie, ktoré miloval. A ktoré milovalo jeho.

A potom prišla tá hlúpa hádka.

Jedna jeho hlúpa veta.

Jej ticho.

A bol koniec!

Zmizla.

A jemu sa už nepodarilo nájsť ju.

Všetky jeho pokusy kontaktovať ju sa končili bezvýsledne a jej rodina, ktorá ich vzťahu nikdy nebola naklonená, lebo Luka pochádzajúci z robotníckej rodiny očividne nenapĺňal predstavy jej otca o jeho budúcom zaťovi, mu zabuchla dvere pred nosom. Kiarin otec sa so svojím názorom netajil ani v talianskej komunite vysťahovalcov, v ktorej sa obe rodiny pohybovali. Kiara si mala podľa neho založiť rodinu s právníkom alebo s lekárom. Prinajhoršom s architektom. Skrátka s niekým, ako jej otec nikdy nezabudol zdôrazniť, „kto vedel generovať peniaze“. Lukova mama bola žena v domácnosti, ktorá sa starala o chorú svokru, deti a dom a otec pracoval v Lufthanse. Nepatrili do spoločenskej vrstvy, akú si Kiarin otec pre svoju dcéru vysníval.

Luka si pri spomienke na posledné neprijemné stretnutie s Kiariným otcom musel zapáliť cigaretu a nervózne vyfúkol dym na pána, ktorý sa znenazdajky pri ňom objavil. Keď ten čosi pohoršene zahundral, rýchlo sa ospravedlnil

a po niekoľkých rýchlych ťahoch cigaretu zahasil podrážkou. Zodvihol ohorok a obzrel sa po najbližšej smetnej nádobe s jasným plánom zmiznúť odtiaľto. Keď niesol ohorok do koša, objavila sa pri dverách kostola mladá mníška a jeho srdce pravdepodobne vynechalo pár úderov. No nebola to Kiara... to si uvedomil hneď. Napriek tomu sa rozhodol považovať to za znamenie.

Vnútri ho ovanula známa zmes dymu sviečok a kadidla a vône rezaných kvetov. Organista sa očividne rozohrával akousi neznámou melódiou a Luka zamieril k stoličke trochu schovanej pred zrakmi iných. Dnes tam akosi chcel byť sám pre seba.

Začala sa omša, a hoci ľudia vstávali a sadali si, odriekali modlitby a načúvali slovám kňaza, on iba pohľadom zabiehal k chrbtu rehoľnej sestry niekoľko radov pred ním. Vedel, že to nie je ona, Kiara, no napriek tomu musel stále hľadiť na jej habit. Pri pohľade naň sa v ňom bili protichodné pocity.

Načo sem dnes vlastne prišiel?

Ak bol však k sebe úprimný, vedel to. Prišiel vyjednávať s Bohom. Prišiel mu ponúknuť výmenný obchod. Niečo za niečo. Vrátiš mi Kiaru a ja tebe... A tam sa začínal jeho problém. Čo za ňu vedel ponúknuť?

Dobre, budem sem chodiť, budem sa modliť, prestanem Nonne klamať... vyratúval v duchu.

Čo viac mu mohol ponúknuť?

Chcem iba jedno... Chcem Kiaru. Už nechcem byť sám. Chcem to, čo majú iní... Čo majú Rebeka a Soren...

Na chvíľu zastavil myšlienky a vstal, lebo z nejakého dôvodu aj všetci ostatní v kostole stáli, no kňaz stojaci pred

oltárom s rukami naširoko zdvihnutými k nebu nedokázal svojimi slovami zaujať jeho pozornosť. Myseľ mu totiž zamestnávala myšlienka, ktorá jeho samého prekvapila. *Chcel to, čo mali Rebeka so Sorenom. Čo presne to bolo? Vzťah, rodinu, dieťa, pocit, že niekto stojí po tvojom boku, verí ti a podporuje ťa? Premýšľal, prečo mu to napadlo, a v mysli sa mu vynorilo niekoľko spomienok na čas, ktorý prežil so svojimi bývalými spolužiakmi na ich svadbe, Eddinej oslave, krste ich dcéry... Zrejme im potichu závidel.*

Vidíš, hovoril tomu tam hore: Stávam sa závistlivcom a to nechcem. Chcem byť konečne spokojný, pokojný a šťastný. Myšlienky mu zabiehali k jeho rodine. Aj tam videl to, čo sám chcel.

Zrejme sa hlboko zamýšľal, lebo keď opäť precitol, v kostole ostala už iba hrstka ľudí. Omša sa skončila bez toho, aby to postrehol. Posledný raz sa pozrel na mníšku kľačiacu teraz pred sochou Panny Márie. Za čo sa asi modlí? Za čo sa asi modlí Kiara? Určite nie za to, aby opäť tvorili pár. To jej jasne čítal v očiach na Eddinej oslave.

Vstal, zasunul ruky do vreciek bundy a odhodlane pozrel do očí ukrižovanému Kristovi pred sebou. *Fajn, urobím niečo dobré. Neviem ešte čo, no ak mi vrátiš Kiaru...*

Niečo ho pleslo zozadu po hlave a on prekvapene zdvihol oči k nebu, či mu Kristus z kríža jednu vrazil za to, že mu kladie podmienky a vyjednáva. Našťastie to len staršiemu pánovi z chórusu spadol klobúk a trafil ho do hlavy. Zohol sa poň a opatrne ho vyhodil nahor. Zároveň však pochopil, že s Kristom sa nedohaduje. On si necháva otvorené všetky možnosti.

Kapitola 2

Upršané nedeľné popoludnie, vietor zapierajúci sa do okien. Edda sedela na gauči s maskou na tvári a plátkami uhoriek na viečkach, keď sa bytom rozľahlo zvonenie zvončeka.

Dofrasa aj s ľuďmi, čo po dobrom nedeľnom obede hneď vládku ísť von!

Posadila sa na gauči, pritiahla si svetloružový saténový župan s plameniakmi a zhodila na tanierik uhorky, aby trafila k dverám.

„Nič nekúpim!“ skríkla do domového telefónu, len čo zdvihla slúchadlo. No telefón bol hluchý a namiesto neho sa ozvalo váhavé klopanie na dvere. Ten človek stál už pred dverami! Dopekla, ako to, že ho recepcná pustila hore bez toho, aby jej dala vedieť?

Edda zašomrla zopár nevyberaných nadávok a nazrela cez priezor. Stál tam Luka! Jej bývalý študent, ktorého učila v maturitnom ročníku a ktorého po niekoľkých rokoch videla na oslave svojej sedemdesiatky, kde sa spolu s niekoľkými spolužiakmi objavil ako jej narodeninové prekvapenie.

A teraz bol tu!

„Počkaj chvíľu...“ zvolala cez dvere a sledovala, ako mlčky prikývol a sklonil hlavu.

V rekordnom čase si odstránila masku, umyla tvár, obliekla úzke rifle a dlhú bielu košeľu. Ešte si prihladila vlasy a naniesla rúž. Toľko času muselo byť! Hlavou jej pritom bežali scenáre, čo sa mohlo stať, že sa tu Luka tak nečakane objavil.

Potom sa už ponáhľala k dverám.

„Luka! Čo sa stalo?“ spýtala sa, len čo ich rázne otvorila.

Mladý muž potriasol hlavou a podal jej kyticu, ktorú doteraz schovával za chrbtom.

„Len som sa dnes pozrel do kalendára a zistil som, že máte meniny, pani profesorka.“

Od úľavy jej viditeľne klesli plecيا. Žila v Hesensku, kde sa meniny neoslavujú, no narodila sa v Bavorsku a tam to bol sviatok. A ten uličník si to pamätal aj po toľkých rokoch!

„Vieš, že som na to už aj sama zabudla? Už dávno mi k meninám nikto negratuloval...“

„Tak potom je najvyšší čas.“

Vzala si kyticu, privoňala k nej a naznačila mu, aby vošiel.

„Poď, ty uličník. Nie som síce na návštevu pripravená, ale čo už s tebou... Už ti nemôžem dať za toto prepadnutie ani päťku,“ durdila sa, no už len naoko.

„Dali ste mi ju za bleskové prepadnutie Poľska, referát z dejepisu, ktorý som odflákol,“ oponoval Luka s úškrnom.

Edda sa pri tej spomienke pousmiala. V tom čase ich musela učiť aj iné predmety ako matematiku, lebo existovalo riziko, že sa niektorý z nich na jednej z matematických olympiád nakazil od usporiadateľa tuberkulózou. A tak riaditeľ rozhodol, že zostanú pár mesiacov v karanténe a všetky predmety im bude suplovať ona. Vtedy zrejme „na-

kúpila“ svoje prvé šediny. Ani nie tak ich vinou, ako skôr vinou predmetov, ktoré sa sama musela učiť, aby ich mohla vyučovať.

„Na druhej strane, za tú krásnu kyticu by som ti musela dať zasa jednotku!“ vrátila sa zo spomienok do reality.

Luka ju však počúval iba na pol ucha a hľadel na svoje obrazy, ktoré jej daroval a ktoré vystihovali jeho a jeho spolužiakov zliatych do dvoch postáv mladého páru. Umiestnila ich na dobré miesto... Ten obraz tu dýchal.

„Za to prepadnutie sa vám však aj tak ospravedlňujem, pani profesorka. Myslel som na vás, ale potom som neohlásenú návštevu zavrhol. Viem, že sa to nepatrí. Vybral som sa teda na prechádzku, ale zrazu som prechádzal okolo kvetomatu, kde si človek môže aj v nedeľu kúpiť kyticu, a táto sa mi mimoriadne páčila. Bral som to ako znamenie osudu,“ vysvetlil.

Edda sa stratila za rohom a on sa rozhlíadal okolo seba. Už v predsieni stál na očividne drahom koberci, a tak si rýchlo vyzul topánky a odložil ich nabok. Keď vešal bundu, počul tiecť vodu a vzápätí sa pri ňom opäť objavila Edda s kyticou vo väze.

„Chlapče, ak prechádzaš okolo kvetomatu a pri pohľade na krásnu kyticu myslíš na svoju starú profesorku, mal by si sa nad sebou vážne zamyslieť!“

Bum! Zasa raz trafila klinec po hlavičke. Typická Edda.

Luka vystrúhal grimasu.

„Máš tridsaťjeden rokov! Pri pohľade na kvety máš myslieť na nejakú mladú ženu, nie na mňa!“

Napriek tomu, že jej poznámku chápal, vyvolala v ňom akýsi neurčitý pocit, ktorý musel odohnať. Tušila, prečo dnes naozaj prišiel?

Prešiel za ňou do malej útulne zariadenej obývačky a posadil sa na zamatovú sedačku vo zvláštnom odtieni staroružovej. Edda položila vázu na sklenený stôl a ponúkla mu kávu, ktorú zdvorilo odmietol. A tak aspoň naliala do dvoch pohárov minerálku a vybrala zo skrinky misku orieškov, ktorú pred neho postavila.

Sledoval každý jej pohyb a nervózne sa pomrivil. Vnútorný hlas mu šepkal, že to, čo sa práve chystá urobiť, môže spustiť v jeho živote lavínu udalostí, ktorú možno už nedokáže zastaviť, nech by robil čokoľvek. Cítil sa, akoby stál na zamrznutej hladine jazera a ľad pod ním začínal praskať.

Na jej vek nečakane živé oči k nemu vyslali ďalší skúmaný pohľad. Aj v škole ho vždy okamžite prekukla, keď mu dušu gniavil pubertálny smútok, s ktorým si nevedel rady. Mala na to akési špeciálne antény.

Odpil si minerálky, aby získal čas, a odkašlal si. Na orosenom pohári zostal odtlačok jeho spotenej dlane.

„Začneš sám alebo sa mám pýtať?“

Už pred rokmi si občas kládol otázku, či nie je bosorka.

„Potreboval by som od vás láskavosť, pani profesorka. Aj preto som prišiel,“ pripustil nakoniec neochotne.

Edda prikývla. Ani v sedemdesiatke ju nikto rožkom neopije.

„Počúvam...“

„Ide o... Ide o Kiaru.“

Edda sa trochu predklonila v kresle, no mlčky čakala na ďalšie slová.

„Ja... Na vašej oslave som zostal taký zaskočený! Bol som v šoku. Ale... Musím s ňou hovoriť. Je to pre mňa... Jednoducho musím!“

Edda si ho pozorne premerala. Luka s Kiarou tvorili na strednej pár, a keby jej bol niekto ponúkol, aby sa stavila, že sa raz vezmú, bola by do banku vložila poriadnu sumu. Keď sa neskôr dozvedela, že sa nielen rozišli, ale dokonca absolútne prerušili kontakt a netušili o sebe, ani kde ten druhý žije, poriadne ju to zarazilo. Až na svojej oslave pochopila, prečo Luka zakaždým stuhol, keď sa otvorili dvere. Čakal, že sa v nich zjaví Kiara. A keď napokon naozaj vstúpila do miestnosti, nespoznal ju. Všetci mali problém spojiť si v hlave veselé, temperamentné mladé dievča so zápästiami plnými náramkov a hrubou čiernou linkou na viečkach s nenápadnou ženou v mníšskom rúchu. Z oslavy zmizla rýchlo, ospravedlnila sa, že má ešte neodkladné povinnosti. Zdalo sa, že Luku vtedy šok, ktorý na ňom všetci videli, načisto paralyzoval. A teraz hľadal cestu, ako to napraviť.

„To zrejme nebude také ľahké...“ prehovorila po dlhej chvíli.

„Preto som tu.“

Zdvihla obočie a vystrela chrbát.

„Netuším, ako ti v tom môžem pomôcť.“

Luka zaváhal. Očividne sa mu do odpovede veľmi nechcelo, no keď už sem prišiel, nemal na výber.

„Zistil som, kde je Kiara... Teda, kde býva, kde je ubytovaná... alebo ako to mám povedať. No nemôžem tam ísť. Nechcem jej spôsobiť problémy.“

Edda, ktorá sedela ako anglická kráľovná, čo ho prijíma na audienciu, ho s prižmúrenými očami sledovala.

„Chceš, aby som za ňou išla namiesto teba? To by som musela ísť do kláštora. A hoci v toho tam hore verím, s jeho pozemským personálom veľmi nevychádzam.“

„Horšie.“

Jej obočie, ktoré len teraz pokleslo, opäť vyletelo do výšky. Lukovi napadlo, že ak jej obočie bude stále klesať a stúpať, dostane krč do oka. Jeho nervozita sa snažila odvádzať mu myšlienky iným smerom.

„Horšie?“

„Potreboval by som, aby ste ju vylákali sem, k vám na návštevu a ja by som sa tu s ňou stretol.“ Dúfal, že jeho návrh, že by sa tu mohol s Kiarou stretnúť, nie je až príliš drzý. No čo už bolo drzejšie než to, čo práve robil?

„Luka... To by voči nej nebolo fér a... Už nežije bežný život. Nemôžeš ju jednoducho zavolať na kávu ako niektorú inú zo svojich spolužiakov.“

„Viem, ale prišla predsa aj na vašu oslavu. Majú nejaké výnimky.“

„Luka, nepáči sa mi to,“ namietla Edda.

„Ako inak sa k nej mám dostať? Nie som MacGyver!“

Luka uhol pred jej pohľadom a pozeral si na prepletené prsty.

„Viem, že žiadam veľa... Verte mi, že si to uvedomujem. Keby bolo iné riešenie... Bez toho, aby som vás zaťažoval do tejto nepríjemnej situácie, ale... Ak niekto zvládne zariadiť naše stretnutie, viem, že ste to vy!“

Edda stisla pery do úzkej čiary. Lichôtky na ňu neplatili. Ani talianske!

„Odkedy som ju znova videl, neprespal som poriadne ani jednu noc...“

Dopekla! Tak toto mu náhodou verila. Ani zďaleka nevyzeral tak dobre ako na jej oslave. Pôsobil unavene aj akosi resignovane. No možno za to mohla brada, ktorú si očivid-

ne nechával rásť. Oveľa viac sa jej páčil bez nej, ale čo už ona vedela o tom, čo dnes mladí ľudia nosia...

„Nenamaľoval som ani jeden obraz,“ dodal ešte tichšie. „Teda, okrem tých, na ktorých je ona,“ priznal skrúsené. „Do predaja som za tie mesiace dal jediný obraz a mám pocit, že ak sa s ňou čoskoro nestretnem, naozaj mi z toho celého prepne. Povedzte, prosím, že mi pomôžete.“

Jeho úprimnosťou sa cítila viac zahnaná do kúta než jeho lichôtkami.

„Luka, nenahnevaj sa na mňa, ak ti poviem, že si to musím premyslieť. Zaskočil si ma a nerada by som urobila unáhlené rozhodnutie. Musím o tom popremýšľať.“

Luka prikývol. Rozumel tomu. A chápal aj to, že nie je v jeho záujme tlačiť na ňu. Pamätal si, že práve vtedy sa začala tak, že ju nikto nedokázal presvedčiť, aby svoje rozhodnutie ešte prehodnotila.

„Uvedomujem si, že som vás svojou prosbou prevalcoval.“

„Stále však nechápem, ako je možné, že si ju stratil z očí. Bola som si istá, že som vás videla držať sa za ruky ešte aj posledné školské dni.“

Luka sa akosi smutne usmial a prikývol, no neodtrhol pohľad od svojich prepletených prstov.

„Dokonca ešte aj v ten celkom posledný. Aspoň v to ráno bolo ešte všetko v poriadku. Tešili sme sa na leto, plánovali cestovať s batohmi po Taliansku a jesť pizzu a zmrzlinu až do omrzenia. No potom sme sa strašne pohádali. A rozišli...“ dodal ticho. „Isto si spomínate, že to nebola naša prvá hádka...“

„Ó, veru áno,“ pritakala Edda. Ich hádky boli povestné. Oba boli prchkí, plní energie, života, a keď si skočili do vla-

sov, bolo lepšie nechať im voľný priestor. Edda si ešte pamätala, že ich hádky boli neraz predmetom diskusií v zborovni.

„Myslím, že Kiara žiarlila na iné dievča, hoci ja som mal oči len pre ňu. Talianska krv je požehnanie aj prekliatie.“

Edda chápala, že o tom vedel svoje.

„Spomínam si iba na to, že Kiara sa tak rozohnila, až ma poškriabala na tvári, a to ma našťvalo. Nechcel som vyze-rať, že som pod papučou. Myslím, že slovo rozchod padlo z mojej strany, no ani na sekundu som ho nemyslel vážne. Chcel som ju nechať trochu vychladnúť a po pár dňoch sa jej ozvať, hoci som si bol istý, že ona sa ozve ako prvá. Skrátka, chcel som jej dať malú príučku, že sa ku mne nemôže takto správať, poškriabať ma na tvári bolo naozaj detinské.“

Edda prikývla, no mlčala. Nechcela ho prerušovať, pretože si v hlave pomaly skladala obraz toho, čo sa medzi nimi stalo.

„Ale Kiara... Možno som priveľmi zranil jej hrdosť. Tentoraz sa neozvala. Keď som sa jej pokúšal dovoliť, mobil mala nedostupný a moje správy zostali neprečítané. Niekoľkokrát som u nich zvonil, no nikto neotvoril. Nakoniec mi jedna z jej kamarátok, ktorá brigádovala v stánku so zmrzlinou a ktorú som každý deň presviedčal, že mi musí povedať, čo s Kiarou je, prezradila, že odišla do zahraničia. Vraj sa chcela zlepšiť v angličtine a trošku zmiznúť z dosahu otca. Všetko, čo sme plánovali v lete robiť spolu, zrazu robila sama...“ Luka sa vystrel a až teraz konečne pozrel na Eddu.

Videla v jeho očiach zlomené srdce chlapca s citlivou dušou v tele dospelého muža.

Zhlboka si vydýchol a pošúchal si dlaňami tvár.

„Prestal som u nich zvonieť. Pochopil som, že... je to márne.“

Luka na dúšok dopil minerálku a uprel na Eddu smutný pohľad, no vzápätí uhol. Vedel, že v ňom číta ako v otvorenej knihe, a hanbil sa.

„Ale musel byť predsa niekto iný, kto s ňou bol v kontakte. Čo jej kamarátky?“

Luka prikývol.

„V zúfalstve som obišiel asi všetky, ktoré som poznal. Dve z nich usúdili, že Kiara je ďaleko a ja som opäť voľný, tak sa skôr snažili... rozvinúť priateľstvo aj medzi nami,“ dodal s úškrnom a Edda okamžite pochopila, čo tým chcel povedať. Bol to pekný chlap, ešte vždy, a už v škole bol atraktívny. Tušila, ktoré Kiarine kamarátky myslel.

„Ostatné mi pomôcť odmietli, lebo vedeli, že sme sa s Kiarou pohádali. Napokon sa mi z tej zo stánku so zmrzlinou predsa len podarilo vytiahnuť, že Kiara je na nejakej lodi a ozýva sa zriedka, ale keď už, tak volá cez Skype. Dala mi aj prezývku, pod ktorou ju tam nájdem, no hoci som sa často pokúšal s ňou spojiť, nikdy to nevyšlo.“

„Chceš mi povedať, že si s ňou nebol v absolútne žiadnom kontakte od maturity až do mojej oslavy?“ spýtala sa s neskrývaným úžasom v hlase.

Luka pozrel von oknom, akoby tam čítal svoju odpoveď.

„Asi po roku som neskoro v noci dostal esemesku.“

Na chvíľu sa odmlčal.

„Stálo v nej iba...“

Edda postrehla, ako sťažka prehltol.

„Už by si ma nemiloval.“

Po tých slovách zavládlo ticho.

Po hodnej chvíli si odkašľal a pokračoval preskakujúcim hlasom.

„Pokúšal som sa zavolať na to číslo, ale mobil už bol vypnutý.“

Edda videla, že očakáva nejakú jej reakciu, no jej myseľ bola ešte stále zaneprázdnená tou jedinou vetou.

„Nikdy som nepochopil, prečo sa všetko medzi nami skončilo takto...“

Luka sa postavil a zasunul si ruky do vreciek nohavíc. Prechádzal sa po miestnosti. Edda ho mlčky pozorovala. Pochopila, že nepokoj ho núti pohybovať sa, no aj to, že ona má byť v tomto okamihu iba poslucháčkou.

„A zlyhal som aj vtedy, keď som ju uvidel na vašej oslave. Celý večer som sledoval dvere a dúfal. Celý mesiac, odkedy som sa dozvedel, že sa pre vás chystá tajná oslava, na ktorú sme všetci pozvaní, som bol úplne mimo. Už len myšlienka, že ju možno stretnem, ma mučila nádejou. Maľoval som ako blázon, no nič z toho, čo som namaľoval, sa nedalo použiť. Všetko som spálil. Bolo to príliš... ja a ona.“

„Vidieť ju v mníšskom habite bol pre nás všetkých šok,“ namietla Edda. „Ani ja som sa na veľa nezmohla a priznám sa, že som mala pocit, akoby Kiara vedome využila naše prekvapenie a ponáhľala sa preč.“

„Možno máte pravdu. Aj keď som celé popoludnie dúfal, že sa objaví, keď naozaj prišla... Ten mníšsky habit medzi nami postavil múr, ktorý ma v prvom okamihu úplne paralyzoval. Hlavou sa mi prehánali len slová *to nemôže byť pravda, nie Kiara*.“

„Viem, že vy Taliani máte k viere ešte oveľa bližšie, ale na Kiare bolo vždy zrejmé, ako veľmi milovala život so všetkým, čo prinášal, takže by mi ani vo sne nenapadlo, že by sa mohla vydať na takúto dráhu,“ prisvedčila Edda.

„Som si istý, že nikto z nás... Jednoducho sa to k nej vôbec nehodí. Nechápem to. Som si istý, že za tým musí niečo byť. Niečo sa muselo stať. Neverím, že veselá, bláznivá, hlučná Kiara sa jedného dňa zobudila a rozhodla sa stať mníškou.“

Keď Luka opúšťal budovu, stretol na chodbe Eddinho suseda. Volal sa tuším Alfonz. Luka si ho pamätal z Eddinej oslavy, kde mu sedel naproti, no veľa s ním nenahovoril, lebo sa mu zdal trochu divný. Väčšina z toho, čo hovoril, boli nejaké príslovia alebo porekadlá, ktoré nedávali zmysel.

Luka tak trochu dúfal, že Alfonz si ho už nepamätá a prejde okolo neho bez toho, aby nadviazali zdvorilostnú konverzáciu. Alfonz sa však na neho usmial a namiesto pozdravu nadvihol klobúk, ako to páni staršej generácie občas robili.

„Každý je sám svojho šťastia koláč.“

Luka za ním chvíľu pozeral. Bol si pomerne istý, že posledné slovo v tomto prísloví bolo kováč, no starý pán spokojne, so širokým úsmevom kráčal ďalej dlhou chodbou tejto gigantickej budovy.

Vedel, že je to hlúposť, no napriek tomu ani po tom, ako opustil budovu, nedokázal myšlienku na toho divného pána zapuďiť. Bol dosť poverčivý, ako Taliani zväčša bývali, a teraz mal pocit, že mu osud tými slovami chcel naznačiť niečo konkrétne. Čo... to netušil.

Kapitola 3

Luka kráčal tmavnúcimi ulicami mesta a dúfal, že silnejúci vietor odveje nielen mraky nad Frankfurtom, ale aj všetky myšlienky, ktoré sa mu tvrdohlavo vracali k Eddinej oslave.

Zastal pred výkladom kaviarne, ktorá v nedeľu o tomto čase bola už zatvorená. Vnútorne osvetlenie však vrhalo žiaru na jeho obraz, ktorý tam visel. Presne si pamätal, kedy ho maľoval. Vtedy ešte veril. Myslel pri ňom na ňu. Čakal tu na predaj, no očividne nikto zo zákazníkov kaviarne, ktorí tu denne sŕkali svoje sójové latte, nepochopil, čo znázorňuje. Príbeh veľkej lásky, ktorá sa skončila bolestivo. A nečakane. Niečo sa v ňom pokazilo a on to už nedokázal opraviť.

Keď sem ten obraz vešal, vravel si, že ho môže predať, lebo namaľoval niekoľko podobných, no teraz to cítil inak.

Prinútil sa odtrhnúť pohľad a v mysli si urobil poznámku, že hneď ráno zavolá majiteľovi kaviarne a dá ten obraz vymeniť. Netušil ešte za aký, lebo nič, čo v poslednom čase vytvoril, nestálo za veľa, no tento chcel mať doma. Chcel naň hľadiť a veriť, že ešte môže byť všetko inak.

Ľudí okolo seba poväčšine ignoroval, ale teraz jeho pohľad pritiahla postava na náprotivnom chodníku. Niečo na

nej ho vyrušilo. Mladá žena ťahala za sebou modrý kufor, zrejme poriadne ťažký, lebo jej krok bol neistý. Možno to zapríčinili vysoké podpätky, na ktorých sa s námahou pohybovala. Luka na okamih premýšľal, či je opitá. No keď ju chvíľu pozoroval, videl, ako si rukávom prešla po líci, a pochopil, že si utiera slzy.

Okamžite mu napadol jeho sľub tomu hore. Žeby na ten jeho obchod pristúpil? Topiaci sa aj slamky chytá. Chvíľu váhal, či neprejde na druhú stranu a nespýta sa jej, ako jej môže pomôcť. No súčasne si pripomínal, že to nie je jeho vec, a keď plače, určite nechce, aby ju niekto pri tom pozoroval. A tak sa odvrátil, prešiel k inému obchodu a chvíľu si prezeral vkusný výklad. O chvíľu sa čo najnenápadnejšie obzrel na mladú ženu. Bola preč! Rozhliadol sa po ulici, no nikde ju nevidel. Zrejme sa stratila v niektorom vchode.

Prešiel ešte popri niekoľkých výkladoch. Vedome odsúval čas návratu domov. Bojoval s každou minútou. Včera si sľúbil, že po niekoľkých dňoch, keď nevystřčil päty z domu, okrem troch minút na vynesenie smetí, musí dnes stráviť popoludnie vonku, aby sa z neho nestal úplný čudák. Teda povedal to skôr jeho brat Stefano a zamenil pritom v poslednom slove jedno písmenko, to však na veci nič nemenilo! Sám vedel, aké nezdravé je jeho správanie. Presviedčal však sám seba, že to má pod kontrolou a že dnes zostane mimo domu minimálne štyri hodiny a bude s tým úplne v pohode. Od toho, aby s tým bol v pohode, však mal na míle ďaleko. Bojoval proti svojmu vnútornému démonovi. Skontroloval čas na hodinkách. Ešte dvadsaťštyri minút! Bol síce v pokušení zohľadniť sychravé počasie a skrátiť pobyt vonku s prihliadnutím na mimoriadne okolnosti, no

potom sa zaľal. Podviedol by tým iba sám seba. A už teraz sa tešil, ako sa doma odmení dobrou šálkou kávy. Druhá odmena, v ktorú dúfal, spočívala v tom, že po dlhej prechádzke bude spať dlhšie ako štyri-päť hodín, čo bol priemer posledných mesiacov.

Opäť skontroloval čas. Prešli sotva štyri minúty. Urobí ešte jeden okruh okolo parku a potom ním prejde krížom k domu, v ktorom býval.

Keď sa vracal, zbadal ju.

Mladú ženu s kufrom, ktorá ho pred chvíľou zaujala. Tú, ktorá plakala.

Teraz sedela na lavičke v parku a vyberala z kufra veci. Medziiným hrubšiu bundu, do ktorej sa zababušila, a zasunula kufor pod lavičku.

Luka zastal a chvíľu ju pozoroval. Vybrala si lavičku čiastočne chránenú pred pohľadmi ľudí, a keby sa nevybral chodníkom krížom, nevidel by ju. A vtedy mu to došlo! Ona na nikoho nečakala ani neodpočívala. Chystala sa v parku prenocovať!

Znehybnel.

Jeho racionálne ja veľmi dobre vedelo, že ho do toho nič nie je. Aj to, že ak okamžite nebude pokračovať po chodníku domov, oľutuje to. Bol si stopercentne istý, že to nie je dobrý nápad, no napriek tomu za nič na svete nedokázal prinútiť svoje nohy, aby kráčali ďalej.

Ticho zakľal. Vedel, že nedokáže odísť. Namiesto toho prešiel po mokrej tráve k lavičke.

Všimla si ho, až keď bol takmer pri nej. Už neplakala, no slzy jej na tvári zanechali viditeľné stopy. Pohľady sa im stretli.

„Prepáčte, ale...“

Mladá žena si pritiahla kolená a zaujala akúsi obrannú pozíciu.

„Tu nemôžete v noci zostať. Nocovať v parku je zakázané!“

Vyplašene naňho hľadela, no jej výraz nenasvedčoval, že mu rozumie.

„Hovoríte po nemecky?“

Opäť žiadna reakcia.

„Do you understand me?“

Zdalo sa, že nerozumie ani po anglicky.

Ani po „Parla italiano?“ neprišla žiadna reakcia.